

κλαίη. 'Αν' τὰ μάτια της έτρεχαν άδύορβα, δάκρυα άτελεισίας. Προσπάθησα νά την παρηγορήσω, έφερα την κονθέντα σέ άλλα θέματα, ξένα, άδιάφορα και ύστερα από λίγο σηκώθηκε νά φύγει.

— Φεύγεις κούλας; μου έρώναξε.
Και καθώς της έλεγα, ότι σκοπεύω νά γεννηάσω στο Μόντε Κάρο, μ' έρώτησε δευιά :

— Δέν θα ήθελατε νά γεννηάσθε μαζί μου; Θά μου έκαίνατε πολύ μεγάλη ευχαρίστηση.

Έδέχθηκα άμέσως. 'Εκείνη τότε χύτησε τό κουνούδι, ένθουσιασμένη. 'Υστερα, αφού έδοκε μερικάς οδηγίες στή μικρή ύπνοθήκη, με συνόδευσε γιά νά έπισκεφθώ τό σπίτι της.

'Η τραπέζια κατέληγε σ' ένα είδος τζαμακιές βεράντας, γεμάτης φρούτα, άπό όπου μπορούσε κανείς κ' έβλεπε την δένδροστοιχία μέ τις πορτοκαλιές πού θανάε ώς την οίσα του βουνού. Ένα χαμηλό κάθισμα, τοποθετημένο κάτω από τά φρούτα, έδειχνε ότι ή γεγή ήθοποιός πήγαινε συχνά και καθότανε εκεί λέρα.

Τό βράδυ έπεφτε άπαλά. 'Ηταν έν άπό τά ήσημα και χλιαρά έ- κείνα βράδια πού αναδίνονται στον άέρα όλα τ' άρώματα της γης. Σχεδόν δέν έφεγγε πειά όταν καθόναε νά φύμαε.

Τό γεύμα, πλούσιο και όρεκτικό, παρετάθη έπί πολύ και στό διάστημα αυτό γίναμε μέ την κ. Ρομάν οι πιο καλοί φίλοι του κόσμου.

'Η γεγή ήθοποιός κατάλαβε πειά πόση άληθινή συμπάθεια αισθανόμουν γιά αυτήν. Είχε πει δύο ποτήρια κρασί και είχε γίνει πιο διαγυτική, πιο ξερομολογητική.

— Πάμε νά δοήτε τό φεγγάρι, μου έλεε. Έγώ τό λατρέω. Σαντόφνετε τις μεγαλύτερές μου χαρές. Μου φαίνεται, ότι σπόν χρυσό τον κύκλο έχει κλεισμένη όλη μου την παλιά ζωή. Μου φτάνει νά τό κιντάξω, γιά νά με πλημμυρίσουν άμέσως ή άναμνήσεις. Και μάλιστα... κάποτε... τό βράδυ προσέφερο στόν έαυτό μου ένα όμορφο θέμα, ώ, άν ξέ- ρατε πόσο όμορφο!... Μά όχι... Θά γελοιάσατε μαζί μου, άν σάς έλεγα περί τίνος πρόκειται. Δέν τοιούτο, άληθινά, δέν τοιούτο, όχι!...

— Γιά τό Θεό, της έια, πώς πιστεύετε σ' ένα τέτοιο πράγμα! Θά γελοιάσα μαζί σας;... Όχι, όχι, ποτέ... Μιλήστε μου έλεύθερα. Και σάς ύπο- σχομα, σάς όρκίζομαι πώς θα σάς ά- κούσω μέ προσοχή.

— Έ, λοιπόν τότε, έλάτε!

Σηκώθηκε. Και καθώς ό νεαρός ίση- γήτης τραβούσε από πίσω της τό κάθισμα της, τού φηθίρισε μερικά λόγια στό αήτι, πολύ σιγανά, πολύ γρήγορα.

Έκείνος της άποκρίθηκε :

— Μάλιστα, κυρία, άμέσως!

'Η κ. Ρομάν μ' έπιασε άπό τό μπρά- τσο καί με ώδήγησε στή βεράντα.

'Η δένδροστοιχία μέ τις πορτοκαλιές ήταν ύπνοθηκη. Τό φεγγάρι, γεμάτο, ό- λαφγνο, δλοστροφγγύλο, σχηματίσε στή μέση της δένδροστοιχίας έν στενό άσημένο μονοπάτι, μιά μακρά φωτεινή γραμμή.

'Η άσημένη ήσαν άνησμένες και τό δυνατό και γλυκό άρομά τους γέμισε τη νύχτα, μεθούσε, έλύγωνε...

— Τι σκοπεύετε γιά μιά σσηνή έρωτος! φώναξα έξαφνα, δίχως νά τό θέλω.

— Δέν είνε έτσι; δέν είνε έτσι; μου έλεε ή γεγή ήθοποιός, χαμο- γελώντας.

Και έπρόσθεσε :

— Τώρα θα ίδήτε!...

Έρριξα τό βλέμμα μου στήν δένδροστοιχία, σάν νά είχα προ- σθανθει, ότι άόβλετα εκεί τό παρόξνο θέμα πού μου είχε άναγγείλει.

Έξαφνα είδα κάτι κ' έμεινα κατάπληκτος.

Έκεί κάτω, στην άρχη της δένδροστοιχίας, στό μονοπάτι τό άση- μένο από τό φεγγάρι, μιά νέα φάνηκε, ντυμένη παλαιά. Προχώρησε λίγο κ' έξαφνα προέβαλε μπρός της ένας νέος. Φιλήθηκαν κ' έπειτα άγκαλιάστησαν κ' άρχισαν νά ποροζωνούν άργά-άργά μέ μικρά βή- ματα, διασχίζοντας τά φρούτινά μέρη της δένδροστοιχίας και ξαναχο- νόμενοι στό σκοτάδι.

'Ο νέος φορούσε ένα φόρεμα παλαικό από άσπρο σατέν και κα- πέλλο μέ φτερό στρουθοκαμήλου. Έκείνη πάλι φορούσε μιά πλατειά φουσκωτή φούστα κ' ένά μικρό κατελλάκι, παλμής έντελώς μούδας...

'Όταν έφτασαν σέ άπόσταση έκατό βη- μάτων από μās, στα- μάτησαν και, όρθιοι, στή μέση της δένδρο- στοιχίας, κάτω άπό

ΑΠΟ ΤΟ 21

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Η άδυροστομία του 'Ανδρούτσου. Τι είπε στόν 'Υψηλάντη. Τό λελέκι του 'Ομέρ Μπέη. Κατά πού πέταξε. α' Απάνω τους, παιδιά!... 'Η άτρόμητη Μεσολογίτισσα. 'Ο κάμρός της γιά τή βαρέλα.

'Όταν ό Δημήτριος 'Υψηλάντης έπήγε γιά πρώτη φορά στήν 'Α- νατολική 'Ελλάδα, κατά τό 1822, μεταξύ τών άλλων συνήτησε και τόν 'Οδυσσέα 'Ανδρούτσο και σέ μιά όμιλία μαζί του του έλεε :

— Κατετάν 'Οδυσσέα, είσαι ένα όπό τά πιο καλά παλληγάκια μας και όταν τό έθνος μας έλευθερωθή, σου ύπόσχομαι νά σέ κάνω στρα- τήγ.

— Έδώ, πράγματα, δέν έμαζεψτήκαμε νά μοιράσομε γαλόδια, τού άπάντησε πειραγμένος ό 'Οδυσσέας. 'Όταν έμείς ό κατεταναίο έ- σαγαφτάσομε τό ρομείο, σου δίνω κ' έγώ τό λογο μου νά σέ πάρο ύπασπιστή μου!...

Κατά τά πρώτα χρόνια της 'Ετα- ναστάσεως, ό περιφημος όπλαρχηγός Κριεζώτης συνεπλάηη στήν Έββοια μέ τους Τούρκους της Καρύστου, οι άπό- οι είχαν έπί κεφαλής των τών τριερού 'Ομέρ Μπέη.

'Ο Μπέης αυτός, έξαιρετικά προ- ηριτικός, είχε στό στρατό του και μιά μάγισσα, ή όποία κρατούσε έναν πε- λαργό (λελέκι), μέ τό σκοπό νά τον άπολύση κατά την άρχη της μάχης, γιά νά φανή από πριν πούά θάταν ή έκβασια αυτής. Τό πούλι όμως, μόλις έπεσαν ή πρώτες ντουφεκιές κ' έμεινε έλεύθερο, πέταξε πρós τό μέρος της Καρύστου, πράγμα όμοιον γιά τους Τούρκους. Μόλις λοιπόν ό Κριεζώτης είδε αυτό τό σημάδι, γύρισε πρós τους συντρόφους του και τούς φώναξε :

— Απάνω τους, παιδιά! Μή φοβά- στε! Σήμερα ή νύχτα είνε δική μας! Τό είνε και τό λελέκι!...

Κατά την πολιορκία του Μεσολογ- γίου, ένό μιά γυναίκα από τις πολιορ- κούμενες, έγύρισε στό σπίτι της, φορ- τονμένη μέ μιά βαρέλα μέ νερό, έξα- φνα μιά έχθρική σφαίρα χτύπησε τη βαρέλα, την έθοριξε κάτω και την έ- κανε χίλια κομμάτια.

Τότε ή άτρόμητη Μεσολογίτισσα, χωρίς νά χάσει καθόλου την ψυχραιμία της, στάφηκε πρós τό μέρος τών έχ- θρών, άπό όπου έρχονταν κ' άλλες σφαίρες και φώναξε :

— Ανάθεμά σας, παληόσκυλλά! Μιά είχα, μού την κομματιάσσαν κ' αυτή; Και τώρα μέ τι θά παίνω νερό;...

Τ' άσημένο φεγγάρι, φιλήθηκαν πάλι παθητικά στό στόμα. 'Η κ. Ρομάν έπεσε πλάι μου σ' όλο αυτό τό διάστημα σιωπηλή. Κατάλαβα πώς έκλαγε...

Έξαφνα, καθώς κιντάξα προσεκτικώτερα, άνεργώφισα τά πρόσω- πα ποδάριζαν την έρωτική αή σσηνή. 'Ησαν οι δύο ύπνέρες της κ. Ρομάν.

Τότε μιά τρελλή εαθμία μ' έπιασε νά γελάσω. Μά κρατήθηκα. Δέν γέλασα. Κρατήθηκα από όικτο πρós την γεγή ήθοποιό.

Έντομιαξού τό ζεύγος τών παλαικών έρωτών ξαναποχώρησε πρós τό βάθος της δένδροστοιχίας, άπομακρύνθηκε και χάθηκε, έ- όθισε, όπως σβύνει ένα όνειρο...

'Η άδεια δένδροστοιχία φανότανε τώρα πιο θλιβερή, πολύ θλι- βερή!...

Σέ λίγο έφγα κ' έγώ, έφγα γιά νά μη τούς ξαναδώ, γιαι κα- τάλαβα ότι τό θέμα αυτό θα βαστούσε πολύ. 'Ηταν τό θέμα πού ξεντιούσε όλο τό παρελθόν, όλο τό έρωτικό παρελθόν, τό τόσο γοητευ- τικό, της κ. 'Ιουλιέ κ. Ρομάν. Έβαλε τούς ύπνέρες νά παύουν τη σσηνή αυτή γιά νά θυμάται τά νειάτα της, τούς έρωτάς της, γιά νά χτυπά ή γερασμένη της καρδιά, γιά νά νιώθει τη γλυκιά μας ζωής πούφνε γιαιά γιά πάντα, πούσθισε, πού πέθανε!...

Στό μονοπάτι, τό άσημένο από τό φεγγάρι, μιά νέα φάνηκε ντυμένη παλαιά.

